

man vedbliver at lade en saadan Virksomhed være Gjenstand for Beskatning. Drænger Baisenhuset til Understøttelse, og anseer man dets Virksomhed for at være af en saadan Bessaffenhed, at det virkelig kan gjøre billigt Kraw paa Understøttelse fra Landets Side, lad os da give det Understøttelse, som vi give saa mange andre Instituter, men lad os ikke vedblive at lade et fremmed Selskabs velgjørende Bestræbelser være bestattede paa den hidtilværende Maade.

Ordføreren: Der er blot et eneste af de foreliggende Forslag, om hvilket jeg skal tillade mig nogle faa Ord; det er det, der angaaer Kjøbenhavns Væbning. Forsaavidt det i Udvalgets Betænkning er udtalt, at Regjeringen havde den allerstørste Opfordring til i rette Tid at komme med det Lovforslag, der saalænge har været bebudet, hvilket vil sige, at Udvalget udtaler en Misfornoielse med, at det endnu ikke var skeet, da Betænkningen blev afgiven, finder jeg, at denne Udtalelse er fuldkommen berettiget. Det maa erindres, at det to Gange kun med den største Besværighed og mod bestemt Løfte om, at nu skulde dette Lovforslag komme, er lykkedes at faae Folkethinget til, inden Finantsloven gik herfra, at bevilge det Beløb, der nødvendigvis behøves for, at Kjøbenhavns Væbning kan bestaae. Da vi skiltes ad for et Aar siden, maatte Enhver derfor antage, at den kommende Tid paa rette Maade vilde blive benyttet til dog omstøder at faae denne Forhandling endt, og at man saaledes, naar Rigsdagen traadte sammen til October, vilde faae dette Lovforslag at see. Rigsdagen traadte imidlertid ikke sammen til October; den blev udsat til December, men endda blev Lovforslaget ikke færdigt. Først den 7de Februar, altsaa i den tredie Maaned, paa en Tid, da man, hvis Forholdene vare normale, maatte være beskæftiget med at afslutte Rigsdagens Virksomhed, kom dette Lovforslag. Det er overhovedet en Skjødeshind, der er bleven mere og mere almindelig hos de Herrer Ministre, at de ikke have deres Lovforslag færdige i rette Tid, men at de fra Uge til Uge i den Tid, Rigsdagen sidder her, vedblive at komme med vigtige organisatoriske Lovforslag.

Dette bidrager meget til, at vore Forhandlinger trække saa længe ud, og at vore Sæssioner blive saa utaaelig langvarige. Jeg bebrejder ikke de Herrer Ministre personlig Noget, thi jeg troer, at de, naar vi slutte Forhandlingerne her, have al god Grund til at være saa trætte, at de kunne behøve næsten $\frac{1}{2}$ Aars Hvile for at komme til Kræfter igjen, men jeg retter Bebreidelsen imod Personalet i Ministerierne, og jeg forlanger af dHr. Ministre, at de skulle holde deres Underordnede til at bestille mere. Jeg finder saaledes den Udtalelse, der indeholdes i Betænkningen under Nr. 44, fuldkommen berettiget, men jeg maa dog meget indstændig fraraade det ærede Thing at vedtage Fleertallets Forslag. Jeg har for meget kort Tid siden havt Leilighed til, med saa megen Glid, det var mig muligt, at godtgjøre, at vi, med Hensyn til Stutteriet, som ogsaa er en bestaaende Institution, vare stillede frit, at der virkelig var Tale om et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse hørte ind under Finantsloven, men her er Forholdet et andet. Her foreligger Spørgsmaalet ikke, som det forelaa ved Stutteriet; her er den normale Maade, vi have at gaae frem paa, netop Vedtagelsen af et Lovforslag om en Ændring i den Retning, vi ønske, og saalænge vi ikke ere slaaede ind paa den Vej, vilde det være en Foregriben, om vi ved en Votering paa Finantsloven vilde afgjøre Spørgsmaalet. Det er netop Folkethingets Stykke, at naar det bebegrænses sig og holder sig til, hvad der virkelig maa siges at være Bevillingsfager, skal det forblive ved den Afgjørelse, som her træffes, og aldrig har dette viist sig saa stærkt som ifjor. Vi vedtog da forskjellige Bestemmelser under en meget bestemt Modstand fra dHr. Ministres Side, og Flere her ventede, at Finantsloven af den Grund vilde komme tilbage til dette Thing; men Regjeringen stillede sig paa det Standpunkt, at den sagde, der er dog ikke bestaaende Institutioner, som ere ødelagte eller revne ned ved, hvad der er skeet; der er kun Tale om Bevillinger, og saalænge der kun er Tale derom, er det den fornuftige Mening af Grundloven, at Folkethinget skal have en afgjørende Stemme derom. Derfor siger jeg, at det er vor Stykke, at vi holde